

Parlant del
CARRER
i de la ciutat

Salvador Farregut

Coordinador de
Barcelona Patina

Toni Pla

Coordinadora de
l'Escola de Patinatge
en Línia de Barcelona

GEMMA AGUILERA
ENTREVISTA

DANI CODINA
FOTOGRAFIA

“Quan patinem, ens sentim rebutjats per la nostra ciutat”

Han deixat de ser quatre gats, gats joves i amb fusta d'esportistes, per convertir-se en tot un fenomen de masses urbà. Els patinadors de Barcelona, la majoria no professionals, han donat forma a un nou estil de vida que no discrimina ningú per edat o condició social, un *running* sobre rodes que ha revolucionat el concepte d'oci familiar i la pràctica esportiva. Com a mitjà de transport, per fer esport, per desconnectar de la feina o simplement per fer una activitat amb els amics o la família, és fàcil veure patinadors a qualsevol hora del dia. Però se senten en terra de ningú. “Molestem tothom, i ens sap molt de greu. No se'ns considera ni vehicles, ni vianants, ni bicicletes. Ens adaptem a la jungla de l'asfalt com podem, però volem fer-ho en condicions de seguretat per a tothom”, lamenta Salvador Farregut, coordinador de Sant Antoni Patina, una iniciativa nascuda al barri ara fa cinc anys, i que vol generalitzar el patinatge com una opció d'oci, “sense fomentar la competitivitat, sinó el civisme i la vida sana”.

L'edició d'enguany se celebra el 25 i

26 de gener de 2014, i aplegarà prop de 2.000 veïns i veïnes que faran tota mena d'activitats relacionades amb el patinatge a la Ronda de Sant Antoni. “És una proposta per a pares i fills, oberta a tothom, de franc i amb un caràcter eminentment formatiu, tot i que no hi faltaran les competicions, perquè després de cinc edicions l'afició pel patinatge ha crescut tant que val la pena”, explica Toni Pla, coordinadora de l'Escola Oficial de Patinatge en Línia de Barcelona i membre de Sant Antoni Patina. De fet, l'escola vol obrir una delegació -ja en té quatre- al barri, i l'Ajuntament està buscant un espai que compleixi els requisits necessaris. I més enllà de l'èxit esportiu, els organitzadors valoren especialment “la implicació dels comerços del barri, perquè vol dir que estan orgullosos que els veïns facin vida sana i en gaudeixin. Al final, això és millor qualitat de vida per a tot el barri”, rebla Farregut. Sant Antoni Patina també s'encarrega cada any de dur la Flama del Canigó al barri patinant des de la plaça de Sant Jaume, i dos dissabtes al mes munta una ruta en grup per a tots els nivells i edats.

Fet i fet, com afegeix la Toni, el Sant

Antoni Patina és “un tast de la feina formativa que fa l'Escola de Patinatge durant tot l'any, on s'aprèn a patinar en diferents modalitats, però sobretot a respectar l'entorn i la resta de ciutadans”. Certament, els patinadors d'ara no tenen res a veure amb els estereotips dels primers patinadors a la ciutat, joves que passaven hores al carrer i trencaven mobiliari urbà.

Estranyament, aquests *runners* sobre rodes, no troben el seu encaix en una ciutat cosmopolita, oberta i de clima excel·lent per a la pràctica d'aquesta activitat. “La via pública de Barcelona està molt col·lapsada, i entenem que la presència de patinadors és una complicació afegida. Però és una realitat, no li pots dir a milers de persones que no surtin a patinar, has de buscar solucions per endreçar el trànsit, com ja es va fer amb les bicicletes”, apunta Ferragut. Però la Toni insisteix que “amb els carrils bici ja va costar molt que l'Ajuntament fes el pas, i ara es troben perduts, per això no acaben d'implantar-s'hi i prefereixen anar tirant. És evident que Barcelona no és capaç de gestionar el *boom* dels patinadors”. De

fet, la normativa per a patinadors “és molt restrictiva”, només es permet patinar per les voreres i els passos de vianants, és a dir, “a anar pràcticament caminant, però amb patins, per no espantar ni fer mal a la gent que va caminant”, diu la Toni, que reconeix que, “per sort, la Guàrdia Urbana fa la vista grossa si estem fora d'aquesta àrea, sempre que no generis un perill”.

El col·lectiu de patinadors reivindica tenir el mateix estatus que el ciclista: “Voldríem un espai segur per a circular, no tindríem cap problema a compartir els carrils bici -seria un reconeixement-, i aleshores sí que l'administració pot sancionar els comportaments incívics. Perquè ara, quan sortim a patinar sempre estem patint per si cometem alguna infracció”, argumenta el Salvador.

A parer de la Toni, la solució és fàcil. Recentment ha visitat el Canadà, i el seu sistema de convivència de diversos mitjans de transport seria “exportable” a Barcelona sense grans costos ni obres. “Les zones de vianants estan dividides en vianants amb rodes i sense rodes, així queda delimitat l'espai i es garanteix la seguretat de tothom. No hi ha conflicte, moltes ciutats europees són plenes de carrils bici on hi ha també patinadors, i no cal un gran espai”.

Prohibir l'ús dels patins no és una opció, però tampoc ho és fer la vista grossa per sempre “esperant que passi el problema”: Barcelona està preparada per als patinadors, però cal voluntat política i canviar una mica la cultura del país. És entendre que hi ha gent que opta per una vida sana, que no vol anar en cotxe i que necessita un espai”. Al capdavall, els patinadors només demanen “no sentir-se rebutjats” a la seva ciutat quan van sobre rodes.

Sal i pebre

Seguretat ciutadana?

L'avantprojecte de Llei de Seguretat Ciutadana aprovat el passat 29 de novembre ja ha estat batejat popularment com la “Llei del cop de peu a la boca”, fent un paral·lelisme amb el tristment famós “cop de peu a la porta” de la *Llei Corcuera* del 1992 i que, amb el temps, el Tribunal Constitucional va acabar tombant. L'actual és encara pitjor i ens recorda massa a la *Ley de Vagos y Maleantes* del franquisme. Rajoy i els seus ministres són partidaris de la ‘majoria silenciosa’. Ens volen emmordassar. Volen criminalitzar la protesta. Manifestar-se, oposar-se a un denonament, insultar o gravar en vídeo un policia, practicar un *escrache* o protestar davant el Parlament ens pot suposar una multa de 30.000 euros. Ens castiguen sense que intervingui cap jutge. Recórrer les multes que preveu aprovar el Govern ens costarà entre 360 i 2.750 euros només en taxes, despeses d'advocat i procurador a part. Els recursos judicials no estaran a l'abast de moltes economies. La justícia no és igual per a tothom. Estem indefensos. No ens representen: ens reprimeixen. Però no podran aturar la veu del carrer. Juntes podrem.

Zeta

L'acudit

RICARDO HERMIDA-SR. PLÁSTIKO